

у потъ; потътъ истинѣ върху кожата ми. Трѣбува тосъ часъ да прѣмениѣ риза.

« — Туй не може да бѣде, каза той, съсъ единѣ звѣрски гласъ.»

Нѣ тайно ми кимнѣ съсъ око и съсъ рѣка. Сѣтнѣ капоралятъ и вардачитъ излѣзохѣ, и ми направи още единѣ бѣлѣкъ, като затвареше вратата.

Малко сѣтнѣ пакъ се яви, като ми донесе една отъ своитѣ ризи, два пѣтя по дълга отъ сичкото ми тѣло.

« Тя ще бѣде за васъ, каза той, малко дълга, нѣ нѣмамъ друга на тоя чясъ.

« — Благодарѣ ви, приятелю; нѣ защото сѣмъ донесѣлъ на Шпилбергъ една ракла пѣлна съсъ бѣли дрехи, надѣвамъ се, че ще ми бѣде позволено бари да употрѣбявамъ своитѣ си ризи: струвате ли добрѣ да искате една отъ подикonomѣтъ?»

« — Господине, запрѣтено ми е да ви давамъ каквото и да е отъ вашитѣ дрехи. Сѣка сѣбота ще ви се дава по една риза отъ тѣмницата, както на другитѣ затворници.

« — Честенѣ старче! Казахъ му азъ, видите ми състоянѣето; не се знае да ли ще излѣжѣ отъ тука живѣ. Не щѣ мож се отплати за туй, което правите за мене.

« — Ехъ остави се, господине! да говоришъ за отплащанѣе на който не може да направи услуга! на който едвамъ може, скришната, да даде на болниятъ нѣщо да се прѣмѣни, когато е потѣкнѣлъ у потъ!»

И като ми зафѣрли отведнѣжшѣ дѣлгата си риза, отиде си мѣмришкомѣ, и затрѣшнѣ вратата.

Около два чяса сѣтнѣ, донесе ми едно пѣрче чернѣ хлѣбъ.